

VOORWOORD

Van de organisator

**MARATONA
DLES
DOLOMITES**

Al snel nadat ik in 2001 het fietsen had opgepakt ben ik lid geworden van de Mol. Bovendien ben ik het maandblad Fiets gaan lezen. In één van de edities van dat jaar stond een advertentie voor de Dolomieten Marathon. Deze zware uitdaging vindt plaats op een autovrij parcours in een prachtige omgeving. Lengte 138 km met ruim 4000 hoogtemeters. (o.a. Passo Pordoi, Passo Sella, Passo Gardena en Passo Giau.) Het idee bleef plakken; ik had twee fietsdromen; naast de beklimming van de Mont Ventoux het uitrijden van de Maratona Dles Dolomites. (Over mijn beklimming van de Ventoux hebben jullie in een eerder clubblad kunnen lezen.)

Op de terugweg van de Steven Rooks Classic 2007 zat ik met Ardwil in de auto wat te kletsen over van alles en nog wat. Op een gegeven moment kwam de Maratona ter sprake. Voor ik er erg in had zei hij: "als je gaat, ga ik mee". Toch enigszins geschrokken van de reactie pleegde ik thuis wat overleg. Vervolgens hier en daar wat afgetast in het peloton en voor ik er erg in had waren er serieuze plannen, een groep van zo'n 20 personen en zelfs een eigen website.

In het begin van 2008 kregen we slecht nieuws. I.v.m. een plotselinge en ernstige operatie moest Arie afhaken. Jammer, want ook hij had er veel zin in. Gelukkig besloot Franco dat gaatje weer op te vullen en de korte route te rijden. Een idiote Italiaan heeft verzonnen dat 65+-ers niet de volledige route mogen rijden. Zowel Franco als Cees zijn het levende bewijs dat het heel goed kan. Bovendien is het veel gevaarlijker als een ongetrainde veertiger aan zoiets begint. Maar dat terzijde. Arie zit inmiddels gelukkig weer op de fiets.

Als ik dit voorwoord schrijf ligt de Maratona al weer een paar dagen achter de rug. Nog steeds moe maar zeer voldaan kan ik terugkijken op een fantastisch fietsavontuur. Zowel het hotel, het weer als de sfeer waren prima. Onder het motto "niets moet, alles mag" ging iedereen z'n eigen gangetje en ontstonden er vanzelf groepjes die gingen fietsen, wandelen of rusten. M.n. Joop (Jan v. Dukel) was in het laatste zeer bedreven; de Tour wordt immers gewonnen in bed. Ontbijt en diner werden wel met de gehele groep genuttigd. Het rijden van het Sella Rondje op de donderdag was een perfecte gelegenheid om het eerste gedeelte van de route te verkennen en enigszins te wennen aan het fietsen op hoogte.

De Maratona was inderdaad zo zwaar als verwacht (Al zal Theo met z'n inmiddels ingeburgerde uitspraak "ik had hem zwaarder verwacht" dit niet beamen). De meesten zullen tevreden zijn over hun prestatie, een enkeling teleurgesteld en zelf ben ik verbaasd over eigen kunnen. Die advertentie bewaar ik nog steeds. De droom is verwezenlijkt en er is plaats voor nieuwe dromen.

Tot slot wil ik Ardwil bedanken voor de mooie verhalen voor het Dolomieten Dagboek, Mauro voor het afwikkelen van alle financiële zaken en Theo voor het lenen van zijn km-teller.

Veel leesplezier met deze extra Maratona-editie van ons clubblad!

Groeten,
Jaap Booster

D.T.C. de Mol

1

Dolomietenmaraton - speciale editie !

STALEN BUIZEN

www.baleco.nl www.baleco.nl www.baleco.nl

Wonen

Eten

Slapen

Licht

Werken

Trendhopper®

Opbergen

Accessoires

Lelystraat 122 Sliedrecht

0184-421057

- onderhoud
- renovatie
- restauratie
- nieuwbouw
- projectontwikkeling

Zwijndrecht:

Anna paulownastraat 11

Tel. (078) 612 92 75 / 612 98 41

Fax (078) 619 63 89

info@zwaluwe-zwijndrecht.nl

Zevenbergschenhoek:

Olavstraat 37

Tel. (0168) 45 25 05

Fax (0168) 45 30 90

info@zwaluwebouw.nl

www.zwaluwebouw.nl

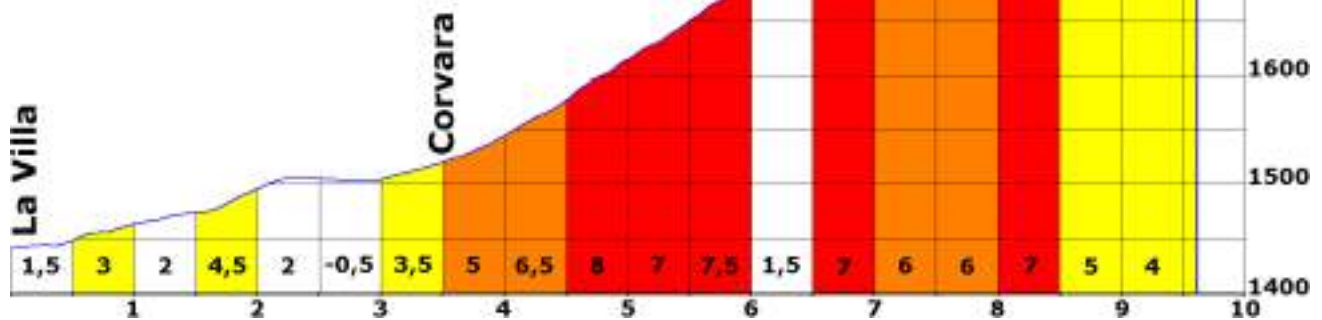
De ervaringen

Op de volgende pagina's volgt een verzameling ervaringen van de deelnemers, de één wat minder serieus dan de ander maar in álle gevallen leerzaam en vermakelijk.

Passo di Campolongo

1875m

*... de eerste col én
de 5e col, vanaf Corvara*

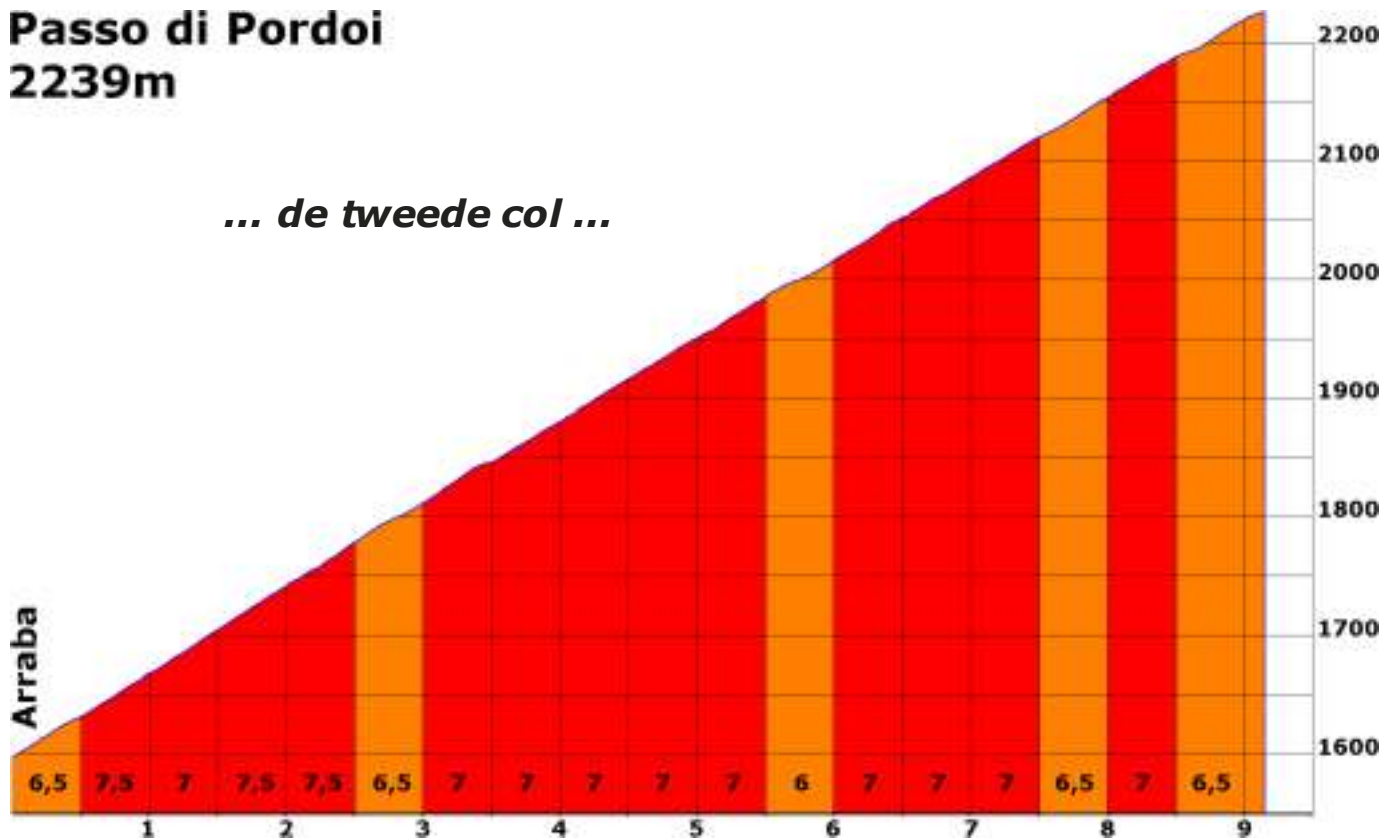
Jaap Booster	
Verwachtingen vooraf	Mijn verwachting vooraf was dat ik hem wel uit zou rijden. Wel was ik bang dat het op "dé dag" slecht weer zou zijn. Gelukkig was die angst onterecht.
Uitgekomen?	De verwachting is meer dan uitgekomen. Na een gezellige paar dagen vooraf was het prachtig mooi weer en heb ik het in een strakke eindtijd uitgereden. Ik was verrast door eigen prestatie.
Moeilijkste moment	Toen ik aan de eerste beklimmingen begon voelde het alsof ik houten benen had. De twijfel sloeg toe en ik vroeg me af of het goed zou komen. Gelukkig was dit na de eerste berg verdwenen en is het daarna alleen maar beter gegaan.
Mooiste moment	Het mooiste moment vindt ik het lastigst; de hele periode waren er vele prachtige momenten; Jan die weer terug keert van de fysio en toch blijkt te kunnen gaan fietsen, Cees die na zijn duik in het diepe gelukkig weer opstaat (ik zat er vlak achter), het gevoel op donderdag dat het wel goed zit met m'n conditie, al die fietsers die naar de start in La Villa rijden, iedere vergezicht tijdens de Maratona, iedere afdaling die week, aankomst op de Giau, het besef op de Valporola dat ik wel eens een hele goede tijd zou kunnen gaan rijden, de finish. Sorry, ik kan echt niet kiezen.
Volgend jaar weer?	Volgend jaar zeker niet! Waarschijnlijk gewoon een "rustig jaartje". En als er ooit weer zoiets ondernomen wordt kies ik voor iets anders. Denk aan de Trois Ballon, Jean Nelissen Classic enz.
Grootste verrassing	Mijn eigen eindtijd was mijn grootste verrassing
Wat zou je een volgende keer anders doen	Volgende keer zou ik... Ik zou het echt niet weten; ben heel tevreden over alles.

Passo di Pordoi

2239m

... de tweede col ...

Ardwil Goedegebuur	
Verwachtingen vooraf	Veel lol en uitrijden van de Maratona (en uiteraard een goed werkende voorderaillieur!!).
Uitgekomen?	Voor wat betreft de lol heb ik goede herinneringen aan de maaltijden met Jaap, Peter, Jan en Arjan. Helaas moest ik door een combinatie van materiaalpech en "rustig-aan-beginnen" de Passo Giau nog een even laten liggen i.v.m. tijdslimieten
Moeilijkste moment	Het gesprek met een gezette dame in een iets te strak uniform van de Italiaanse politie, die me glimlachend vertelt dat de tijdslimiet voor de Passo Giau 7 minuten geleden is verstreken (Peter beweert dat mijn gevloek bovenop de Giau te horen was, waarna alle koeien van schrik de berg af renden, maar hiervoor ik zoek nog getuigen!).
Mooiste moment	Beklimming van de Passo Falzarego. Eén van de mooiste cols ooit gereden en ik had 'over'. Heerlijk om al die mensen in te halen en mijn woede er uit te trappen.
Volgend jaar weer?	Ja! Uiteraard wil ik revanche op de Giau!!!
Grootste verrassing	Ik had nooit verwacht dat ik Jaap nog eens met geschoren benen zou zien (schijnt ook éénmalig te zijn, maar gelukkig heb ik er een foto van!).
Wat zou je een volgende keer anders doen	Het eerste stuk minder "op reserve" rijden, vooraf meer intervaltraining om mijn tempo "omhoog" te krijgen. Op dergelijke tochten (tijdslimieten) heb je i.g.v. materiaalpech een marge nodig. Overigens wist ik niet dat er ná de Campolongo nóg een tijdslimiet lag Als ik dat had ik geweten, had ik het kunnen halen. Volgende keer wat meer researchwerk vooraf dus!

Anne Marie Verjaal

Verwachtingen vooraf	Weinig tot geen, zo veel mogelijk in ontkenning geweest dat ik iets zou gaan doen.
Uitgekomen?	Enorm gezellige tijd gehad in een bijzonder mooie omgeving. Lekker gegeten, lol gemaakt met de andere molmaratonrijders. Oh ja en ik geloof dat er op de Povlakte II af en toe ook een bergje opgereden is ;-)
Moeilijkste moment	De nacht van donderdag op vrijdag en vrijdag op zaterdag door slaaptekort en zenuwen.
Mooiste moment	De hele dag van de Maratona, weinig dagen zijn zo snel voorbij gegaan. Het mooiste stukje landschap; op de Valparola, de meeste hebben dit echter niet eens gezien dus goede reden om terug te gaan.
Volgend jaar weer?	Ooit weer waarschijnlijk wel, volgend jaar weet ik niet zeker. Dit jaar liep alles goed direct erna weer gaan kan vrees ik alleen maar tegenvallen.
Grootste verrassing	Eigenlijk geen echte grote verrassing wat niet weg neemt dat het een fantastische week was.
Wat zou je een volgende keer anders doen	Misschien af en toe wat gaan trainen J Of gewoon een keer als toeschouwer gaan, meevliegen met een heli, fotograaf op de motor zijn, op een tandem gaan (ik dacht eerst nog op een 1wieler maar weet niet of dat werkt in de klim!), het rondje andersom rijden maar dat zal de organisatie wel niet goed vinden. Ja er is zoveel wat anders kan he!.

Chris Ockeloen

Verwachtingen vooraf	Verbetering van mijn tijden in 2005 en 2006.
Uitgekomen?	Ten opzichte van 2005 maar liefst 55 minuten verbeterd en ten opzichte van 2006 weer 25 minuten beter. Jasper eindigde boven verwachting als 17 ^e in het totaal, 3 ^e in zijn leeftijd categorie en als 2 ^e Nederlander met een tijd van 5 uur, 0 minuten en 44 seconden.
Mooiste moment	De heerlijke afdaling van de Passo Falzarego op de traingsrit op vrijdag die ik nog niet eerder gereden had. Ook het boottochtje en de duik in het Gardameer op zaterdag was zalig.
Moeilijkste moment	Het begin van de Giau waarbij ik nog niet in mijn tempo zat en Peter Rieske die ik net had ingehaald mij weer voorbij kwam. Gelukkig viel Peter even later stil en kon ik hen de rest van de tocht voor blijven
Volgend jaar weer?	Nee. Volgend jaar zou ik graag de Marmotte weer eens rijden.
Grootste verrassing	Dat Mario Cippolini aan de start stond.
Wat zou je een volgende keer anders doen	Op zaterdag niet meer 2 keer 4 uur in de auto gaan zitten om mijn zus 3,5 uur aan het Gardameer te kunnen bezoeken.

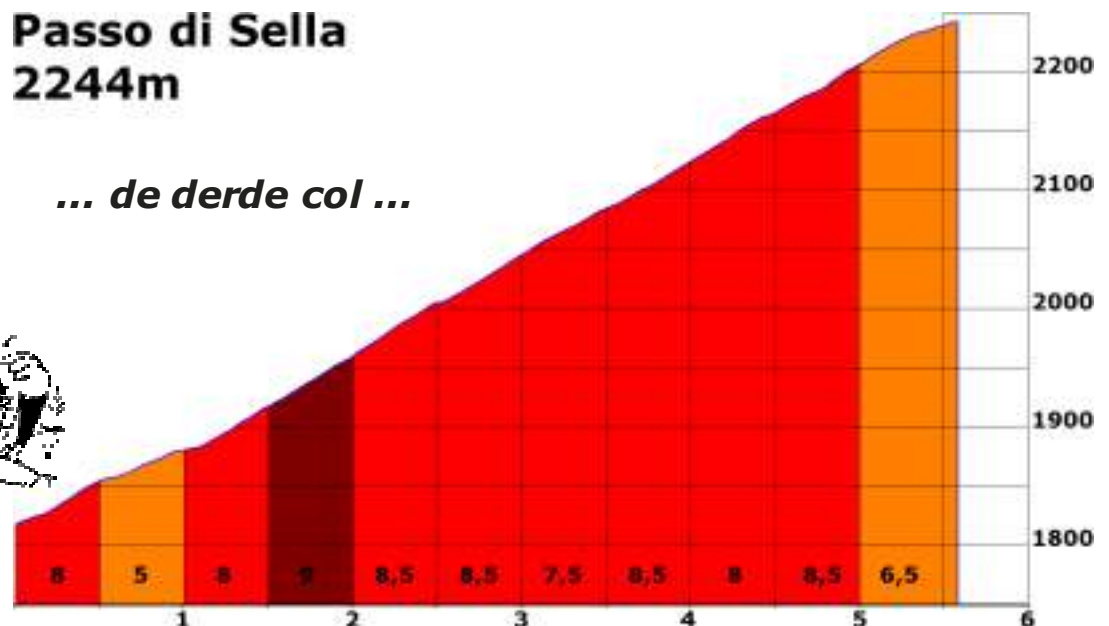
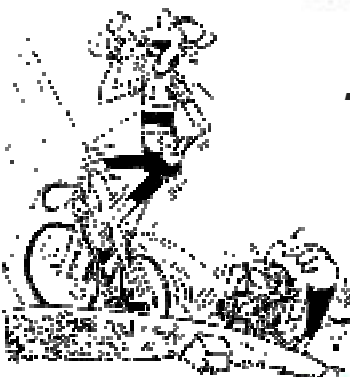

Theo Rutten

Verwachtingen vooraf	i.v.m. een verkoudheidje in de voorafgaande week zou ik al blij zijn als ik m binnen 8 uur zou uitrijden, zonder verkoudheid al een redelijk zware klus. Verder vooral genieten van het evenement en de omgeving en een leuke tijd hebben met z'n allen natuurlijk.
Uitgekomen?	Absoluut. Verkoudheid was gelukkig grotendeels over. Tijdens het fietsen werd de voorsprong op het door mij vooraf uitgewerkte tijdschema zelfs steeds groter. Ik heb toen mijn doel naar een onmogelijk geachte tijd van 7½ uur bijgesteld en ook dat gehaald! Na de Passo Giau heb ik geen rust van betekenis meer genomen. Na de laatste klim alles uit de kast. Genoten van het grootse evenement en van de prachtige, indrukwekkende, omgeving.
Moeilijkste moment	Misschien iets te hard van start gegaan, op de Pordoi liep het niet naar mijn zin maar vanaf de Sella ging het eigenlijk steeds beter. De laatste km van de Giau vond ik erg zwaar daar liep het niet lekker, maar die klim had ik eigenlijk nóg wat zwaarder verwacht dankzij de sterke verhalen van Franco.
Mooiste moment	De eindstreep. Verder elke afdaling, sterker nog: elke bocht. Grandioos hoe hard je zo'n berg af kunt gaan vooral als de weg vrij is van gemotoriseerd verkeer en tegenliggers! Soms met piepende banden de haarspeldbochten door. Afdalen is wel mijn ding.
Volgend jaar weer?	Direct bij aankomst heb ik al gezegd van niet, perfecte dag gehad maar ik denk niet dat ik mijn tijd van 7u23 ooit nog kán verbeteren! (maar wie weet verander ik nog van mening)
Grootste verrassing	Dat ik bij de Giau nog steeds tussen snelle jongens als Harry, Kees, Jaap, Marc en Ricardo zou zitten. En de eindtijd natuurlijk.
Wat zou je een volgende keer anders doen	Eigenlijk weinig. Bij een vergelijkbaar goed georganiseerd evenement zou ik zelf geen of héél weinig extra eigen voeding meenemen. Alle mueslirepen, boterstolletjes, druivensuiker en maxim poeder als bidon-navulling die ik vanaf de start heb meegenomen had ik nog bij me bij aankomst. Was dus eigenlijk alleen ballast. Daarvoor in de plaats had ik beter m'n fotocamera kunnen meenemen, op dé dag zijn er weinig foto's gemaakt. Wel wil ik een volgende keer eerder ter plekke zijn zodat de omgeving nog wat uitgebreider op de fiets verkend en van genoten kan worden. Verder had ik m'n zadel wat verder naar voren en omhoog geplaatst voor een actievere houding bergop, dat bevalt prima. Ik denk wel dat ik wat meer met Karin had moeten praten. (daarover verderop meer)

Passo di Sella 2244m

... de derde col ...

LODEN HEMELWATERAFVOEREN

AGS bv

**VOOR AL UW LOOD-
ZINK- EN KOPERWERK
OP MAAT**

Pieter
Zeemanweg 121
3316 GZ Dordrecht
Tel.: +31 78 617 68 33
Fax.: +31 78 618 45 48

UIT 1 STUK !

DE NIEUWE TOYOTA VERSO

Automobielbedrijf Schouten B.V.
Kelvinring 50, 2952 BG Alblasterdam 078-6991666

PROFIL *Kramer*
DE FIETSSPECIALIST

*600 m² fietsplezier met o.a.
Bianchi, Gazelle, Giant en Koga.*

Oosterbrugstraat 1-3-5, 3361 BR Sliedrecht, Tel. 0184-413258
Peulenstraat 193, 3371 AM Hardinxveld-Giessendam, Tel. 0184-630344

Cees Bakker

Verwachtingen vooraf	Een prettige week en het uitrijden van de Maratona dles Dolomites. Hoopte op een tijd binnen de 9 uur.
Uitgekomen?	Ja, een geweldige tijd gehad met alle collega's en de Maratona gereden in 8 uur 22 minuten all in (7 uur 45 effectief)
Moeilijkste moment	Moeilijk te zeggen, heb de hele tocht alleen in eigen tempo gefietst en eigenlijk geen echt moeilijk moment gehad.
Mooiste moment	Het voltooien van de tocht, dus de finish. Verder vond ik het mooiste deel van de tocht het stuk van Arabba naar het begin van de Passo Giau.
Volgend jaar weer?	Nee! Hopelijk is er wel weer een andere uitdaging, maar dit was wel weer genoeg.
Grootste verrassing	Dat het mij op mijn oude dag allemaal toch nog zo goed afging.
Wat zou je een volgende keer anders doen	In principe niet veel anders, denk ik

Arjan Kamberg

Verwachtingen vooraf	Veel lol, uitrijden en kijken hoe ik de laatste 2 jaar gegroeid ben.
Uitgekomen?	Ik ben sterk verbeterd, 34 minuten sneller dan 2006, maar wilde tussen 6:15 en 6:30 rijden... het werd 6:33.. maar wel een lekkere relaxte week...
Moeilijkste moment	Elke trap op de Giau, volgende keer een 25 en 27 zetten
Mooiste moment	Afdalen, en het Sella rondje. En het voortreffelijke eten MMMMMmmm.
Volgend jaar weer?	Volgend jaar de Marmotte
Grootste verrassing	Dat Jaap voor volgend jaar de Marmotte organiseert (is waarschijnlijk ook een verrassing voor Jaap....)
Wat zou je een volgende keer anders doen	Lichter verzet!!!

Passo di Gardena 2121m

... het vierde colletje ...

D.T.C. de Mol

Maratona dles Dolomites - edizione speciale !

Harry Rijkse

Verwachtingen vooraf	Na de diverse trainingsritten vooraf had ik wel het gevoel dat ik hem wel zou uitrijden, hopelijk zonder materiaalpech en ongelukken
Uitgekomen?	Eigenlijk wel, het provisorisch vooraf naspannen achterwiel bleef zo goed als recht. Ik had geen ongeluk, ik heb wel andere gezien.
Moeilijkste moment	Na de Col de Joux Plane in Morzine toch de passo Giau.
Mooiste moment	De afdaling van de Giau met Jaap, zeker omdat de weg was afgesloten, nog nooit zo hard gereden: 80,7km/uur.
Volgend jaar weer?	Nee, Ik ben van plan volgend jaar het e.e.a. in huis te gaan verbouwen, te weinig trainingsmogelijkheden. Misschien in 2010 ☺
Grootste verrassing	Dat Theo mij aan het begin van de Passo Giau inhaalde, dat was van korte duur want toen begon hij te piepen (of was het z'n hartslagmeter ?)
Wat zou je een volgende keer anders doen	In de voorbereiding te weinig rust ingebouwd, eerst de GF Eddy Merckx, 3.100hm, toen de slopende Vallée d'Aulps met Theo met 3.600hm waar ik mijn Waterloo vond op de col de joux Plane, waar een vrouw van 60+ mij langs kwam die nog vriendelijk "bonjour" zei, waarna ik een week niet vooruit te branden was.

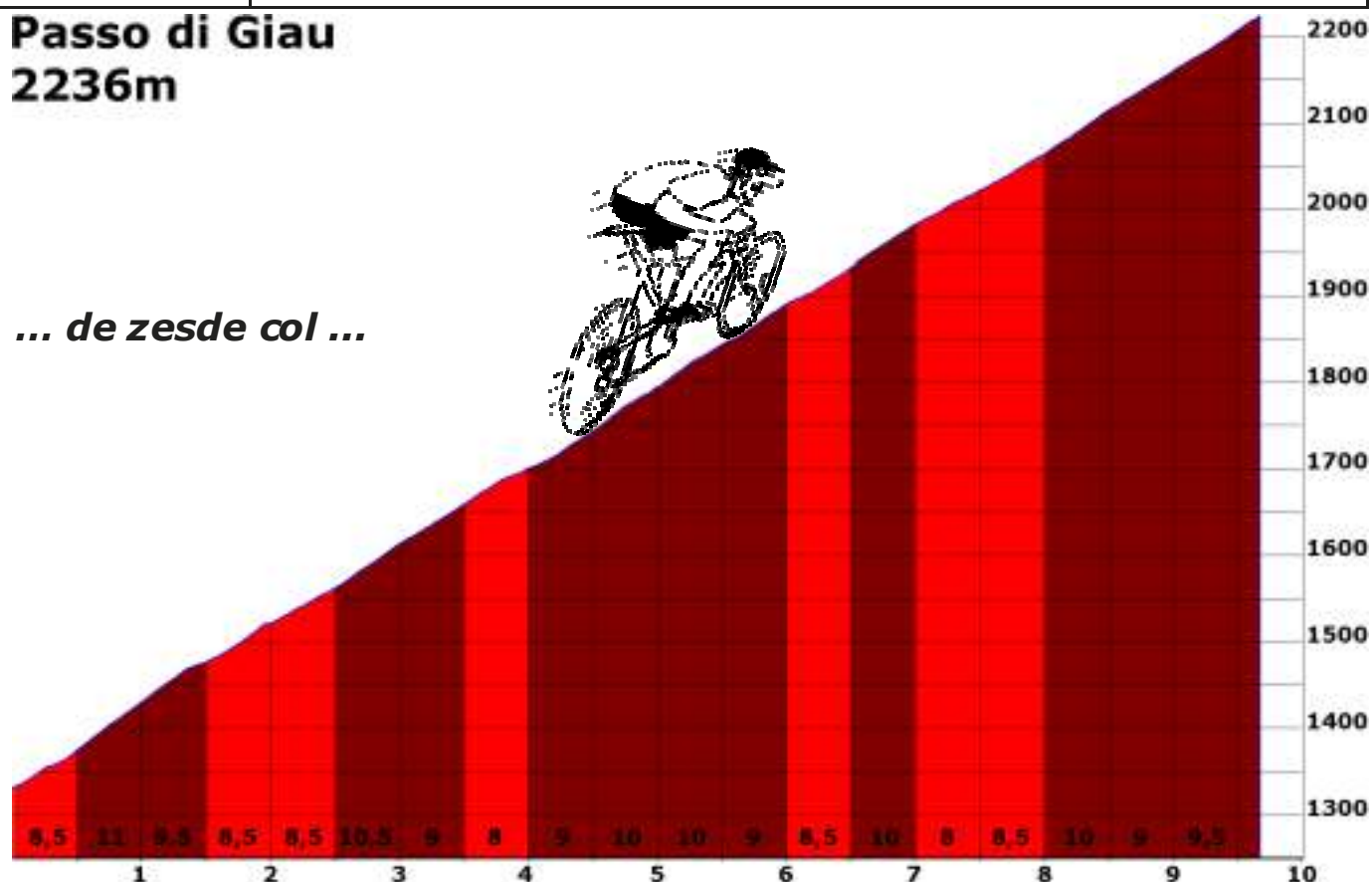

Kees Baan

Verwachtingen vooraf	Met een gezellige ploeg ons voorbereiden in Italië. Op de dag zelf een zware maratona rijden. En mijn tijd van de vorige keer verbeteren.
Uitgekomen?	Ik vond het een gezellige week. Vooraf lekker ontspannen , 's avonds met onze tafelgenoten nog even een espresso en /of een biertje drinken. In een lekker tempo nog wat klimmetjes gemaakt. Echt vakantie! Ook mijn tijd heb ik kunnen verbeteren maar ik had verwacht dat er meer in zat. De Sella Ronde ging fantastisch. De Campolongo daarna ook, maar toen.....
Moeilijkste moment	Ging ik opweg naar mijn moeilijkste momenten. Op het relatieve vlakke stuk richting de Giau merkte ik al dat mijn benen niet zo lekker meer wilden, ook werd ik misselijk. Toch had ik gegeten en gedronken, maar waarschijnlijk niet voldoende. Bij de stop voor de Giau heb ik iets langer gerust voor ik verder ging, maar het mocht niet baten. Die eindeloze zware warme beklimming van de Giau. Ik durfde niet meer naar de nummers van de bochten te kijken. Er kwam geen einde aan. Ik wilde steeds stoppen, de kramp schoot in mijn benen maar lichter fietsen ging niet dus maar heel langzaam zonder al te veel kracht te zetten door. En eindelijk was daar dan toch de Passo Giau.
Mooiste moment	De beklimming van de Passo Pordoi en de Passo Sella. Het was nog niet zo warm ik kon heerlijk om me heen kijken en de benen voelden nog goed aan. Ik kreeg bijna het idee dat ik toch een beetje kon klimmen!
Volgend jaar weer?	Ik denk het niet. Ik vind het een mooie tocht, erg goed georganiseerd in een prachtig landschap. Maar ik heb hem nu 3 maal gereden. Dus maar eens opzoek naar een nieuwe uitdaging.
Grootste verrassing	Dat we in zo'n perfect hotel zaten. Goed eten, fijne kamer en lekker dicht bij de finish. Na de rit direct lekker onder de douche .
Wat zou je een volgende keer anders doen	Proberen om toch wat meer te drinken zeker in het begin, en misschien toch iets rustiger starten.

Passo di Giau 2236m

... de zesde col ...

Jan Dukel

Verwachtingen vooraf	Overdag lekker klimmen en afzien en s'avonds gezellig aan tafel praten over fietsen, verzetten, bergen, trainen, dalen, klimmen etc.
Uitgekomen?	Ja wat betreft het fietsen wel.. Helaas zat ik aan de verkeerde tafel en er werd door de heren Arjan, Ardwil, Jaap en Peter R. helemaal niet over fietsen gepraat.
Moeilijkste moment	Het gesprek aan tafel proberen om te buigen naar het fietsen. Het achterlaten van mijn kapotte achterband. Het is tevens de eerste keer in mijn leven dat ik wat op straat gooi.
Mooiste moment	Dat er weer 8 bar in m'n achterband zat.
Volgend jaar weer?	Ja maar dan op de set van de Marmotte. Geruchten gaan dat er al enkele mannen/vrouw interesse hebben
Grootste verrassing	Een aantal: Het was 's ochtends een stuk minder koud dan verwacht, dat ik nog een keer moest plassen op de Campolongo en dat ik Peter R. nog eens serieus zou bezig zien met zijn fiets..
Wat zou je een volgende keer anders doen	Alle gekheid op een stokje.. Helemaal niets.. Leuke club mensen, lekker gefietst, goed gegeten, goed hotel zowel in Oostenrijk als Italië, en natuurlijk prima weer en tevreden met m'n tijd..

Jan van 't Leven

Verwachtingen vooraf	In 1 ^e instantie het plezier om samen met mijn oude "fiets makkers" Rob, Dick en Franco weer eens "outdoor" zoals we vroeger vaker deden, te fietsen.
Uitgekomen?	Onderling was het erg gezellig, zeker omdat Mauro en Anne-Marie erbij waren. De sfeer onderling was geweldig en vertrouwd.
Moeilijkste moment	Donderdagmorgen, de 1 ^e kennismaking met een col, en daartegen op rijden met een zwaar verrekte en ontstoken spier in mijn rug. Op dat moment zag ik zondag in duigen vallen.
Mooiste moment	Het samen met Anne-Marie verleggen van onze grenzen door te kiezen voor de 'lange' etappe én het bereiken van de top van de Giau waren wat mij betreft onvergetelijke momenten.
Volgend jaar weer?	Als mijn maatjes "ja" zeggen, ga ik weer mee.
Grootste verrassingen	Na 2 bezoeken aan Salone Ilda, vertelde de fisio dat ik zondag kon fietsen. En dat ik überhaupt een berg op kon fietsen.
Wat zou je een volgende keer anders doen	Ik zou vooraf meer en gericht trainen, Rob het licht uit laten doen en verder zou ik graag hebben dat ik volgend jaar onder de exact dezelfde weersomstandigheden en zeker met hetzelfde gezelschap !!! ☺ die Dollemieten zou bedwingen.

Peter Rieske

Verwachtingen vooraf	Een leuke week hebben, mooi weer en een goede tijd.
Uitgekomen?	Voor wat betreft de lol heb ik goede herinneringen aan de maaltijden met Jaap, Ardwil, Jan en Arjan. Waarbij we de af en toe verbaasde blikken van de andere tafels op de koop toe namen en nog meer lol hadden. Over het weer mogen we ook niet mopperen, de goede tijd was niet wat ik had gehoopt was enigszins teleurstellend maar als anti klimmer was het achteraf misschien gewoon goed ?
Moeilijkste moment	Op de passo Pordoi door Mario Chippolini te worden ingehaald al pratend en lachend met z'n maatje Lelli en vervolgens het wiel niet kunnen houden en dus door een gepensioneerde sprinter te worden gelost. Door deze morele tik vervolgens de gehele dag tegen je zelf te fietsen en je af te vragen hoe dit mogelijk is.
Mooiste moment	De afdalingen iedereen voorbij knallen en denken hoezo remmen en hier is het voordeel van het gewicht benutten.
Volgend jaar weer?	Ik moet er nog niet aan denken mijn ideeën gaan op dit moment meer uit naar rondje IJsselmeer en elfstedentocht m.a.w. ALS HET MAAR VLAK IS.....
Grootste verrassing	De belachelijk snelle tijden van enkele onder ons. Vooraf is al uitgebreid gesproken in het team dat er niet gecontroleerd zou worden e.d.....ik weet voor de rest niets. Maar zet toch mijn vraagtekens.
Wat zou je een volgende keer anders doen	Een fiets met een elektromotor nemen is wel wat zwaarder maar komt ten goede in de beklimmingen.

Welk merk u ook wilt toevoegen aan uw wagenpark...

...een goed advies begint bij AA Lease!

ZONDER OMWEGEN

T: 078 631 13 12
WWW.AALEASE.NL

Welkom
bij dé specialist in
verpakkingen.

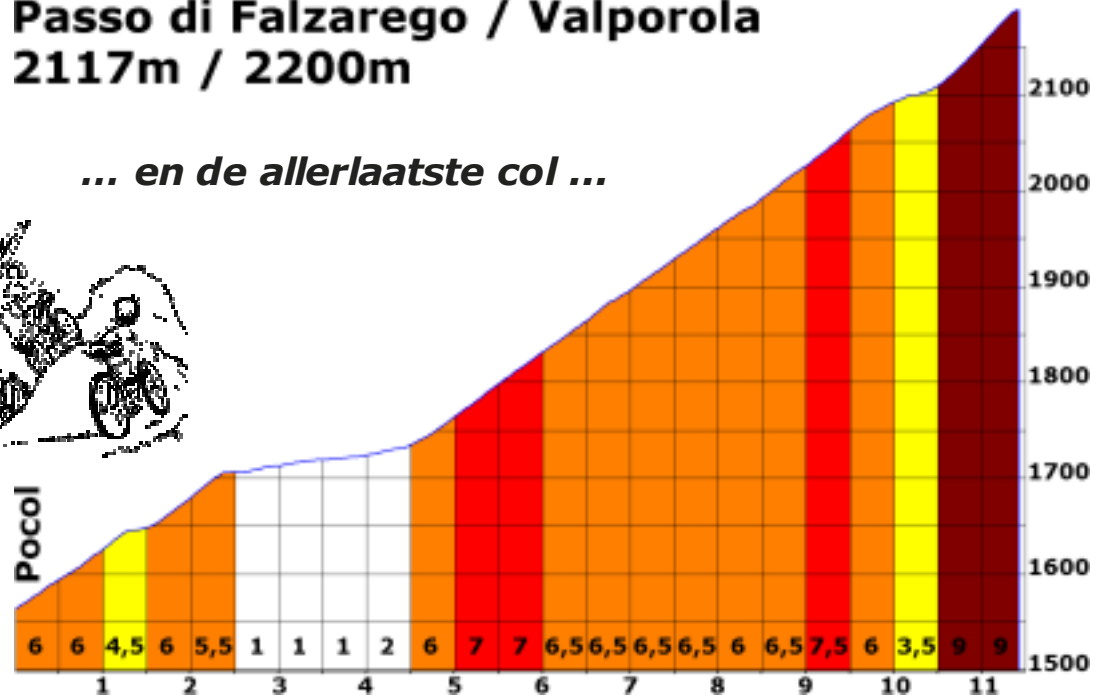
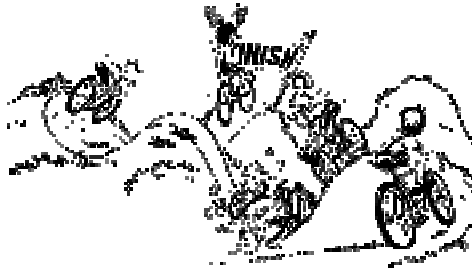
*Uw verpakking,
onze zorg.*

Bedrijventerrein 'Noord-Oost Kwadrant'
Sportlaan 451 - 3364 DK Sliedrecht

Tel. (0184) 41 65 66 - Fax (0184) 41 10 11 - www.pellikaan.nl

Passo di Falzarego / Valporola 2117m / 2200m

... en de allerlaatste col ...

Rob van Rutten

Verwachtingen vooraf	Het meegaan naar Italië was om een gezellige tijd te hebben met mijn fietsmaten. Daarnaast uiteraard als doel om de rit uit te rijden in de beschikbare tijd en ook het hele parcours te kunnen rijden. Het zetten van een tijd heb ik ondergeschikt gemaakt. Blijkbaar komt er ook wijsheid met de jaren. Zoveel cols achter elkaar was ook een nieuwe ervaring dus voorzichtigheid en realisme hadden de bovenhand.
Uitgekomen?	Ik heb een grandioze week gehad en ontzettend veel plezier gehad met alle aanwezige deelnemers. De sfeer was optimaal en Jaap had zijn uiterste best gedaan om alles perfect te organiseren met hulp van anderen uiteraard. Ook heb ik de tocht kunnen uitrijden al was het letterlijk op het tandvlees !!!
Moeilijkste moment	Ik heb meerdere moeilijke momenten gehad op de dag van de waarheid. Mij voorgenomen om niet te forceren en te sparen voor de 2 laatste cols. De eerste lus (Sella rondje) ging goed in een voor mijn idee acceptabele tijd. De 2 ^e klim, de Pordoi wel even moeilijk met diverse gebeurtenissen die ik privé in de week van vertrek had meegemaakt. Blijkbaar was de emotie van de deelname en de start genoeg om hiermee te worden geconfronteerd. Maar mijn beide maten Dick en Mauro waren deze dag letterlijk goed waard. Bedankt jongens ! Na de Pordoi ging het aanzienlijk beter en zat ik weer beter in mijn vel. Op naar de Giau. Daar was het bij het begin zeer zwaar en moeilijk. Elke trap koste veel energie met een brandende zon op het koppie. Wetende dat Chris de laatste keer 1.07 uur er over had gedaan ging ik uit van 1,5 uur klimmen. De Giau is inderdaad een verschrikking van de bovenste plank. Met Dick aan mijn zijde, zonder iets te zeggen, kon ik ook niet meer, bereikte wij samen de top na 1.21 uur klimmen. Dit met een verzet van 34x27 voor de kenners op een Compact. Toen op naar de Falzarego, een klim van 12 kilometer met een gemiddeld stijgingpercentage van 5,8%. Zou dit te doen moeten zijn, was het niet dat er ook vlakke stukken en vals plat naar beneden in zaten. De laatste paar honderd meter was 10%+ om de laatste 100 hoogtemeters te overbruggen. Zwaar, heel erg zwaar !

Mijn Maratona

De start:

Mede door het korte bed heb ik al enkele dagen slecht geslapen. Als de wekker gaat ben ik waarschijnlijk net weer ingedommeld. Na enkele minuten is de sufheid weg en wil ik maar één ding; fietsen! Omdat ik de dag ervoor veel pasta heb gegeten krijg ik bij het ontbijt geen hap door mijn keel. (Of is het de spanning?) Na lang twijfelen besluit ik geen jas te dragen maar naast de gebruikelijke wielerkleding alleen een windvest en armstukken. Achteraf de juiste keuze. Als we naar de start in La Villa rijden komen uit alle hoeken en gaten fietsers. De meesten zijn muisstil. Het lijkt alsof we massaal naar onze eigen executie rijden. Het is een prachtig gezicht om al die fietsers bij de start te zien. Ik wil fietsen!

De Maratona:

Bij de eerste keer dat we Campolongo beklimmen voelen mijn benen aan alsof ze van hout zijn. Het draait niet lekker rond en ik vraag me af of ik donderdag bij het Sella Rondje toch niet teveel heb gegeven. Kees Baan komt op een gegeven moment naast me fietsen en vraagt wat m'n streeftijd is. Ik antwoord hem dat ik daar nog helemaal niet over nagedacht heb. Sowieso is dat bij een eerste keer lastig en bovendien gaat het mij vooral om het uitrijden en het grote genieten. Kees rijdt net even te hard en ik laat hem gaan. Na zo'n 50 km beginnen ook m'n benen het naar de zin te krijgen en gaat het een stuk beter. De Italianen zien er super gesoigneerd uit; veel dure fietsen met bijpassende outfits en geschoren benen. In de afdaling hebben ze veel haast en al fluitend maken ze de langzame afdalers duidelijk dat ze er voorbij willen. Ik blijf zoveel mogelijk bij hen in de slipstream. Ik heb veel profijt van het routekaartje dat Rob gemaakt heeft. Na zo'n 85 km lees ik dat ik nog maar twee grote klimmen heb. Aangekomen bij de Giau staat er een ploegje Mollen bij de ravitaillering. Ik heb geen behoefte aan een pauze dus vul ik m'n bidons en rij door. De Giau loopt in een regelmatig stijgingspercentage omhoog. Eenmaal het goede ritme gevonden is het een kwestie van blijven trappen. Op de top staat plotseling Harry naast me. We beginnen samen aan de afdaling. Harry blijkt een goede daler te zijn en laat zich vallen als een roofvogel. Ik kan hem net niet bijhouden. Aan de voet van de Passo Valporola (de laatste klim) komen we elkaar weer tegen en rij ik hem voorbij. Deze klim is gemiddeld nog geen 6% en dus vergelijkbaar met de Van Brienoord. Alleen is die geen 2150 mtr. hoog en ligt er geen Giau voor. Ik ben opgelucht als ik boven bij de verzorgingspost ben. Overigens is de verzorging tijdens de Maratona top. Met een schuine blik naar achteren kom ik er achter dat ik bedrogen ben door het routekaartje van Rob; ik moet weer gaan klimmen! Met frisse tegenzin stap ik weer op m'n fiets en begin nu aan (hopelijk) de echt laatste klim. Tijdens het klimmen kom ik tot de conclusie dat er waarschijnlijk maar 5 mensen van onze groep voor mij liggen en dat ik, als ik door rij, nog wel eens een hele goede tijd zou kunnen neerzetten. Die gedachte geeft me vleugels en ik geef nog wat gas bij. Ook in de laatste 20 km naar de finish in Corvara geef ik alles wat ik nog in huis heb.

De Finish:

Het is één groot feest in Corvara. Overal hangen de rode Maratona vlaggen. En langs de kant staan klappende en gillende mensen. Ik kijk nog eens op m'n Polar en zie dat m'n tijd echt goed moet zijn. Nog één bocht naar links en daar ligt de finish. Ik heb de Dolomieten Marathon gefietst! Met het besef dat ik de Maratona in een wel heel scherpe tijd heb gereden schieten de tranen van blijdschap in m'n ogen. Pas als ik de volgende dag thuis arriveer kom ik achter m'n exacte tijd. In de kleuren van de Italiaanse vlag hangt in grote letters op het keukenraam: 7:12:20

Jaap Booster

Maratona dles Dolomites.....

138 km lang
4190 hoogtemeters
20 deelnemers
1200 km van huis
1 lekke band

D.T.C. de Mol

14

Maratona dles Dolomites - edizione speciale !

Wat vooraf ging.

Het was tijd voor iets nieuws, eens een andere rit rijden dan het gebruikelijke molprogramma, niet dat ik dat niet met veel plezier rijd, maar het was tijd voor iets anders. Dat het dan gelijk de Dolomieten Marathon zou worden was iets wat ik zelf nu ook niet echt direct bedacht zou hebben. Ik had wel al vaker van de tocht gehoord, ik geloof dat het van Mauro was. (Voor de rest van het verhaal ga ik er even van uit dat alle achternamen bekend zijn en zo niet hoog tijd om wat vaker met de Mol mee te rijden ☺). Mauro vertelde dat de Marmotte leuk was maar de Maratona zoveel beter georganiseerd en natuurlijk in Italië wat dan toch voor mij wel weer een groot pluspunt is. Toen was eigenlijk al het idee ontstaan om de rit ooit een keer te rijden, maar als ooit dan dichterbij komt is het toch ineens een heel ander verhaal.

Vorig jaar werd er gesproken over een rit te gaan rijden naar Santiago di Compostella en dat wilde ik eigenlijk wel erg graag doen (dus als er nog mensen willen volgend jaar ik ga mee!), maar gaande weg het jaar werd het stiller rond de organisatie van deze rit. En ineens was er dan sprake van de Dolomieten marathon. Vervolgens kwam de vraag of ik mee zou willen.... Ja, willen wel, maar zou ik het kunnen. Waarop iedereen direct zei " Jij kan dat wel!". Als ik een euro had gekregen voor elke keer dat ik dat hoorde, dan zou ik voor lange lange tijd mijn koffie in de pauzes voor niets hebben. Jaap ging het uiteindelijk allemaal organiseren en weer kwam de vraag wil je mee. "Ja, ik wil wel mee, zet me maar op de lijst, dan beslis ik later wel of ik mee ga." Totdat het moment kwam dat er dan eindelijk echt beslist moest worden en dan toch maar de knoop doorgehakt "ik ga mee en dan zien we daar wel hoe ver we komen." (voor de duidelijkheid met we bedoel ik gewoon ik). Al die tijd ben ik wel blijven roepen dat ik niets wist of ik het echt wel wilde of zou kunnen, zodat Jaap nog eens kwam vragen of ik nu wel of niet mee zou gaan. Ja, ik ga echt mee!

Waar iedereen direct gelijk allerlei trainingsprogramma's ging opzetten begon bij mij op dat moment de ontkenning. "Nee, hoor we gingen niets bijzonders doen volgend jaar." Natuurlijk had ook ik me voorgenomen meer te gaan trainen en wat zwaardere ritten te gaan rijden maar dat zouden we volgend jaar wel zien. Het eerste dat ik echter wilde doen als een soort van voorbereiding op de Maratona, was actief bezig zijn in de winter omdat mijn conditie normaal gesproken enorm terugvalt door het niets doen. De keuze was dan toch eindelijk eens gaan mountainbiken of op fietsvakantie gaan. Het werd uiteindelijk het laatste, een fietsvakantie naar Ecuador. Dit bleek een goede zet om met iets wat meer conditie de winter uit te komen.

Helaas zat het weer in het voorjaar totaal niet mee en kwam er van trainen weinig (lees niets). De eerste klimtocht Veenendaal-Veenendaal bleek dan ook behoorlijk zwaar. Er zou toch beslist meer getraind moeten worden, maar helaas ook na Veenendaal-Veenendaal schoot dat niet op, in totaal 2 keer een avond een uur wezen fietsen. Dus nog maar een fietsvakantie dit keer naar Italië. Twee weken fietsen, helaas niet zo heel erg veel klimwerk maar toch wel elke dag op de fiets en dat helpt toch ook wel. De conditie was zeker verbeterd maar of het voldoende was voor de Maratona..... Nog als training de 13 Heuvelentocht gereden, maar jemig wat reden de heren hard. De dag erna een Molrit en toen begon het dan toch beter te voelen. De week erna nog de Jan Janssen Classic en voor het eerst liep het echt lekker. Natuurlijk is het niet hetzelfde als 8 cols opklimmen (hoewel ik op dat moment nog steeds zeer zwaar in ontkenning was dat ik een klimtocht zou gaan rijden) maar in elk geval was het gevoel eindelijk eens goed.

De heenreis

Woensdag 25 juni om 4 uur 's ochtends was dan eindelijk het vertrek voor een leuke korte vakantie in Italië (verder nog steeds ontkenning dat we iets anders zouden gaan doen). Mauro en Franco kwamen me ophalen. Het eerste deel van de reis verliep voorspoedig, bij de grens een bakkie gedaan en daar sloten Rob, Dick en Jan zich bij ons aan. Nadat zij ook een kopje koffie op hadden en er nog wat foto's gemaakt waren gingen we weer verder.

In Duitsland kwamen we hoe langer hoe meer baustellen tegen die voor vertraging zorgden.

Op een bepaald moment stonden we zelfs helemaal stil voor bijna 3 kwartier. Erg bijzonder midden op de snelweg gezellig een kletspraatje maken.

Het weer was echter goed, op een stortbuitje na, en de sfeer ook dus zelfs het oponthoud kon de pret niet drukken. Uiteindelijk konden we weer verder rijden.

Op tijd stoppen voor de bevoorrading. Franco had voor een heerlijke lunch gezorgd en die werd aangevuld met blijkbaar zeer bekende zelfgemaakt overheerlijke ballen van Dick's vrouw (voor mij de eerste keer dat ik ze proefde ben nog een jonkie he'). Na deze prettige lunchstop konden we ons tocht vervolgen. Na bepaalde tijd zei Mauro: "Kijk daar komen de eerste bergen". Ik zag echter heeelemaal niets! Alles was vlak om ons heen ;-)

Na een lange dag kwamen we aan bij het hotel waar de rest van de groep al aanwezig was op het terras (ja waar zitten fietsers anders!).

Het hotel zag er netjes en schoon uit en de fietsen konden mee op de kamer. Toch een prettige gedachte dat niemand aan je fiets kan. Die avond ons eerste gezamenlijke avondmaal. Een 4-gangen keuze menu en alles was even lekker en dat zou ook zo blijven de rest van de week. Die avond nog een korte wandeling om de spieren los te gooien. We zijn een klein stukje de Campolongo opgewandeld. Daarna nog een terrasje gepakt het is tenslotte ook een beetje vakantie en dan op tijd naar bed. Rust rust rust! Rust schijnt namelijk erg belangrijk te zijn als je een korte vakantie in Italië doet.

Het trainingsrondje Sella Ronda

De donderdag zouden we een kort trainingsrondje doen van 55km, klinkt simpel toch? Daar zaten echter wel 4 passi (cols/bergen) in. Nu kwam toch langzaam aan het moment dat ik niet meer kon volhouden dat dit de tweede Po-vlakte is. Na een goed ontbijt en wat rondhangen .. op het terras werd het dan tijd om de fietskleding aan te trekken en de fiets naar beneden te halen. Zoals gebruikelijk werd er nog getreuzeld bij het vertrek maar na wat heen en weer geroep en nog wat laatste sleutelwerk aan de fietsen konden we dan toch op pad.

We verbleven in Corvara en vanuit ons hotel konden we het eerste deel van de eerste klim zien liggen, de passo Campolongo... erg indrukwekkend!!! De eerste (haarspeld)bochten liggen in het dorp zelf al en zijn direct al behoorlijk zwaar. Rustig aan de weg is nog lang terugschakelen en nog eens terugschakelen totdat we een ritme gevonden hebben waarbij we nog redelijk

WWW.BIKE-ZONE.NL

Uw thuisbasis voor
vakkundige Opbouw,
Onderhoud en
Goede Service!

U ontvangt
KORTING
op vertoon van
deze advertentie
Surf naar onze website
en ga naar clubkorting.

van Baerlestraat 87-89
2533 LK DEN HAAG
Tel: 070-3801617
info@bike-zone.nl

BIKE-ZONE
DEN HAAG

Aannemers van Grond-, Weg- en Waterbouwkundige werken

Kraaijeveld's Aannemingsbedrijf b.v.

Londen 9 Barendrecht, Postbus 6
2990 AA Barendrecht
Tel.: 0180 - 613 522. Fax: 0180 - 619 160

kunnen ademen. Het overgrote deel van onze groep rijdt weg, niet verbazingwekkend want de meeste hebben zichzelf zo goed voorbereid op deze rit dat de conditie wel in orde moet zijn. Jan rijdt wel hetzelfde tempo maar die is ook zwaar door zijn rug gegaan. Verder bleven Dick en Franco bij ons. Een aantal heeft halverwege nog even gewacht en wat foto's gemaakt maar is daarna doorgereden. Dat was op zich prettiger omdat je dan beter je eigen tempo kunt rijden. De Campolongo (of Campagnolo zoals de verbastering al snel luidde) begint met een flink aantal bochten dan een stukje dalen (of zo leek het dan toch) en dan weer een aantal gemene bochten. Gevolgd door een lang gerekt stuk dat wat geleidelijker naar boven gaat. Daar was het iets prettiger om te fietsen/ klimmen. Hoewel we daar ook weer veel wind hadden, wat ergens toch ook al weer prettig was omdat het behoorlijk warm was.

Daar was dan het bord van de pas, we waren boven aan de eerste klim. Tijd voor groepsfoto's. Ik heb me die dagen in Italië vaak af gevraagd hoeveel foto's er gemaakt zouden worden. Niet alleen van/ door ons groepje maar al die duizenden mensen die aanwezig maken. Werkelijk iedereen liep met een camera rond en maakte foto's. Tijd om verder te gaan een leuke afdaling naar Arabba waar we beneden aan direct (na ja bijna direct want er moesten natuurlijk weer foto's gemaakt worden) rechtsaf gingen om aan de volgende klim, Passo Pordoi te beginnen. In totaal 33 haarspeldbochten (tomati). De eerste bochten kwamen vrij snel achter elkaar. Dat schiet lekker op dacht ik nog, maar daarna volgde een lang stuk waar er geen bochten meer kwamen dus het aftellen stopte. De weg leek zeer geleidelijk naar boven te slingeren tussen het mooie groengrasland met de schitterende bloemen ertussen. Het grasland en de bloemen klopten wel maar de weg ging zeker niet geleidelijk naar boven maar was gewoon overal gemeen steil. Ook deze pas reden al veel fietsers rond. Bij sommige vroeg ik me toch sterk af of zij ook de rit gingen rijden. Niet dat ik nu zo geweldig naar boven rijd maar als je sommige mensen zag zwoegen dat kan niet meer gezond zijn.

De Pordoi bleek een erg lange klim te zijn (misschien was het handiger geweest wat informatie vooraf bekeken te hebben) maar als je rustig reed was het wel te doen ook al was het dan steil. Niet dat ik anders dan rustig rijden zou hebben gekund. De omgeving was nog steeds spectaculair. Ik had wel aan het begin van de klim mijn helm afgezet, het was voor mij toch echt te warm om dat ding op te houden. Halverwege de klim (de rest van de groep was al doorgereden) werden Jan en ik ingehaald door een man en een vrouw op een mountainbike. Mega verzet op en zeker 3 keer zo hard rijdende, het goede gevoel dat we hadden gekregen door het inhalen van een aantal andere fietsers was in 1 klap weg. Gelukkig was inmiddels de top in zicht dus nog maar even door ploeteren. Iets onder de top kwamen Jaap en Franco ons tegemoet gereden, "Oooh jullie zijn al hier." Bovenaan ontstond er enige discussie over waar er geluncht zou worden. Voor mij was er echter geen keuze. Ik had namelijk al echt honger en moest NU iets eten. Een deel van de groep besloot door te rijden en pas op de Sella te eten de anderen bleven ook op de Pordoi eten. Een mooi terras met schitterend uitzicht en heerlijk verse pasta en een leuk gezelschap wat wil je nu nog meer voor een lunch? Na deze lunch had ik weer genoeg energie om verder te gaan. Natuurlijk moesten er eerst nog wat foto's gemaakt worden dit keer bij het monument van Coppi.

Vervolgens de afdaling van de Pordoi waar zowaar 2 buschauffeurs het nodig vonden om te testen hoe dicht ik bij de rand van de weg kon rijden. Niet echt prettig vooral omdat ik het gevoel had dat mijn voorwiel niet in orde was. De afdalingen liepen dus toch al niet zoals ik zou willen. Na deze afdaling een scherpe draai naar rechts en daar begon dan de volgende klim de Sella nu dacht ik gehoord te hebben dat deze iets lichter was.

FOUT! Ja, nogmaals misschien was het handiger geweest om te voren de cols iets beter te bestudeerden. Wel een mooie klim maar pal in de zon met achter ons (voor degene die de tijd namen om achterom te kijken) een schitterend zicht op spectaculaire rotspartijen. De klim zelf liep ook tussen de rotsen met mooie naaldbomen er tussen. Helaas gaven die geen schaduw en het bleef dus erg heet. Deze klim was wel de lastigste tot nu toe. Bijna bovenaan werd de berg kaler, daar vingen we ook weer wat wind wat wel prettig was met de warmte van die middag.

Bovenaan stonden veel mensen even uit te blazen en de doorgang was eigenlijk maar erg smal en de wind was er redelijk fris. Niet te lang stil staan dan maar. Volgende afdaling die gedeeltelijk niet asfalt had. De weg leek daar erg glad (en misschien was dat ook wel zo). Her en der lagen stukken steen op het nieuwe asfalt, bloedlink natuurlijk in de afdaling. We zagen wel overal onderweg veegwagens, dus met een beetje geluk zou de weg volledig schoon zijn de dag van de rit.

Einde afdaling rechtsaf en dan de laatste klim van ons trainingsrondje. De passo Gardena. Het begin was wel pittig maar niet zo zwaar als de Sella dus dat ging wel lekker. Toen kwam er een vlak (misschien zelfs licht dalend stuk) langs een indrukwekkend rotsmassief. Heerlijk even lekker peddelen en genieten van de overweldigende omgeving. Tijdens het klimmen en dalen is het toch lastig om veel op te vangen van je omgeving. Een beetje de indruk krijgen lukt wel maar dit tussenstuk was zeer welkom om eindelijk eens vol op te genieten. Daarna kwam nog een zeer stevig stukje klimmen. Afzien en ook al was het duidelijk waar we heen moesten klimmen het bleef toch zeer pittig. Ik had het idee dat ons tempo toch echt niet zo hoog meer was, toen hoorden we echter achter ons: "Ik trek het niet meer. Ik ga stoppen want ik zit stuk." Sneu voor degene achter ons maar wel een enorme stimulans om nog even door te zetten. Een heerlijk gevoel krijg je van zoiets te horen net op het laatste stukje van de klim.

Bovenaan stonden de anderen al te wachten. Een aantal had deze klim juist erg zwaar gevonden. Zij hadden verwacht dat deze klim erg simpel was. De berekeningen van het gemiddelde stijgingspercentage hadden het vlakke stuk midden in niet meegenomen. Ja als je te snel start dan blaas je de motor op. Wijze les zullen we maar denken voor de grote dag. De afdaling dan maar weer. Geen van de afdalingen was eigenlijk super moeilijk geweest maar omdat er overal wel haarspeldbochten waren was het toch goed opletten. Zeker nu omdat er gewoon nog verkeer reed. Gelukkig kwamen we allemaal weer heelhuids beneden en had iedereen het rondje goed doorstaan.

Dat was dan het eerste rondje en de eerste kennismaking met de Dolomieten. Ja, het was zwaar maar wat was het ook mooi en ik had ook zeker nog het idee dat ik nog verder had kunnen rijden dus dat was toch wel hoopgevend. 's Avonds met elkaar weer een heerlijk 4-gangen diner op in het hotel en na het eten weer een wandelingetje. Wederom een stukje de Campolongo op om daarna nog een terrasje te pakken.

De rustdagen

Vrijdag en zaterdag zouden rustdagen zijn, tenminste... voor een deel van onze groep. Op het gemak ontbijten en dan nog 1 keer de Campolongo oprijden. Voor mijn gevoel ging het deze keer iets minder dan de eerste keer maar dat kan ook verbeelding geweest zijn. Het plan was om na de klim om te keren en af te dalen door Corvara naar Pedraces om onze startnummers en zenders ophalen. Tijdens de afdaling van de Campolongo begreep ik waarom het eerste stuk eigenlijk zo moeilijk was om te klimmen, wat was dat een enorm steil stuk!

Aangezien de loketten pas 's middags open zouden gaan, werd er besloten eerst met elkaar te lunchen. Natuurlijk was er geen ander restaurant dan boven aan een steile weg... Bij het restaurant kwam de vraag op waar laten we onze fietsen. Eigenlijk wel een beetje vreemde vraag aangezien overal fietsen stonden. Maar goed, ik kan me voorstellen dat de Italiaantjes super geïnteresseerd zijn in onze Hollandse reuze fietsen. Onze fietsen eindigden dan ook in de kelder en de keuken van het restaurant. Wij gingen weer terug naar boven naar de eetzaal, aangezien het daar erg benauwd was werd er besloten om met de hele groep op het balkon van het restaurant te eten. Het was wat passen en meten maar uiteindelijk pasten we me z'n alle op het balkon.

Heerlijk weer, een machtig uitzicht op het Dolomietenmassief en mooi balkon volgepropt met een groep fietsers en heerlijk verse pasta... als dit geen vakantie is dan weet ik het niet meer.

Na het eten naar de hal gereden om onze spullen op te halen. Het was er erg warm binnen maar voor de rest was het perfect georganiseerd. Zoals eigenlijk alles perfect georganiseerd was door de Italianen. Wie zegt er dan Italianen niet kunnen organiseren??? Al snel had iedereen zijn spullen opgehaald en kon er gekeken worden in de maratonashop wat er nog bij het gekregen shirt gekocht kon worden.

Bandana's, sokken, handschoenen, broeken, armstukken, je kon het zo gek niet verzinnen of het was te koop en werd ook aangeschaft door de heren. Ik hield het bij een paar sokken en een broek. Ik ben wel de broek even gaan passen, wat achteraf een goede zet bleek te zijn omdat alles snel was uitverkocht. Ruilen achteraf was erg moeilijk. Buiten werden de shirts nog een keer extra gepast. De shirts waren/ zijn namelijk erg strak, veel strakker dan wij van onze eigen kleding gewend zijn. Italiaans design hé het moet er wel strak uitzien!

Uiteindelijk was iedereen uitgepast en kon de terugtocht aanvaard worden. Met een rugzak vol kleding, reclamespullen als potloden, spaghetti en hondenbrokken. Ja tja, sorry Ardwil maar dan komt nu toch het verhaal van die dag 😊. Niet voor iedereen was het duidelijk dat het hier om hondenbrokken ging van 1 van de grootste sponsors van het evenement (de sponsor van ons startvak nota bene). Die persoon, we zullen maar geen namen noemen, nam een grote handvol uit het zakje en stak de "koekjes" in zijn mond. Het was wel een beetje droog, vond hij. Totdat iemand hem duidelijk maakte dat dit toch echt hondenvoer was.

En hoe sloten we deze dag af..? Ja, jullie kunnen het vast al raden gezellig samen met een 4-gangendiner (goed voor de lijn hoor zo'n fietsvakantie) gevolgd door een wandelingetje. Het kan niet missen een stukje de Campolongo opgewandeld en daarna nog een terras, om vervolgens op tijd naar bed te gaan voor de nodige rust.

De tweede dag was het in eerste instantie het plan geweest om met elkaar te gaan picknicken ergens in de bergen, maar niet alle dames euh heren hadden de juiste maat kleding meegenomen de vorige dag. Er werd dus besloten om nog een keer terug te gaan naar Pedraces om te proberen de kleding te ruilen.

Met de auto naar beneden deze keer. Het was erg druk met fietsers op de weg maar met een beetje slalommen kwamen we toch vlot beneden. De heren gingen kleding ruilen en ik ben met Jan een stukje rond gewandeld in het Maratona Villaggio. Mooie spullen allemaal; shirts, jassen, schoenen, wielen etc etc alles het mooiste van het mooiste. Ik heb zowaar een Pinarello gezien die ik mooi vind. Er is voor alles een eerste keer zullen we maar denken.

De mannen waren inmiddels klaar met shoppen en begonnen nu hun rondje langs de kraampjes. Ik ben nog een stukje meegelopen maar slenteren is slecht voor de benen.

Bovendien was het erg warm en liepen er wel erg veel mensen rond op het terrein. Ik heb dus maar besloten om rustig aan de kant te gaan zitten met de beentjes om hoog (rust rust rust).

D.T.C. de Mol

20

Maratona dles Dolomites - edizione speciale !

Uiteindelijk waren de heren dan totaal uitgewinkeld / geslenterd (en nu maar hopen dat de partners van de heren ons clubblad lezen, ze kunnen het dus echt wel hé shoppen en slenteren).

De plannen waren weer veranderd en we zouden de lunch nu in Corvara doen. Onderweg naar het dorp werd er nog een korte stop ingelast om bij een wielerzaak nog wat meer inkopen te doen. Ik ben nog wel even naar binnengelopen, mooie spullen hebben ze wel in Italië en ook een hele mooie en uitgebreide dames collectie. Helaas vind je dat nog niet zoveel in Nederland. Het was echter enorm druk in de winkel. Buiten stonden ook massa's mensen om nog naar binnen te gaan en de laatste spullen in te kopen. Iets te veel mensen bij elkaar naar mijn zin. Ik ben daarom maar met de eerste auto mee terug gegaan naar het hotel.

Toen uiteindelijk iedereen genoeg gekocht had en terug was bij het hotel, is het grootste deel van de groep het dorp ingelopen om daar gezamenlijk te lunchen. Het restaurant had speciale Maratona hoeveelheden pasta voor de lunch. Ik hield het maar bij een normale portie en toen ik de Maratona porties zag komen was ik daar maar wat blij mee. Ik houd van lekker en veel eten of lekker veel eten het is maar hoe je het noemen wilt, maar deze porties waren echt te groot zeker als je bedenkt dat er vanavond weer pasta op het menu zou staan. Na een gezellige lunch samen ben ik de middag maar eens echt gaan rusten. Ik heb liggend op bed wat TV gekeken en ik heb nog wat gelezen. De route nog eens goed doorgenomen en bekeken hoe laat we waar moesten zijn om op tijd te kunnen eindigen.

Helemaal uitgerust was het tijd om maar weer eens op het terras te gaan hangen totdat het eindelijk tijd was voor ons laatste avondmaal voor de grote dag. Het eten was lekker, helaas werd het twee keer pasta wat toch echt een beetje te veel van het goede was. De tweede portie dus maar laten staan en alleen het vlees gegeten. Voor de rest verliep de maaltijd gezellig, waar sommige gedacht hadden dat het door de zenuwen het erg stil zou zijn.

Zoals gebruikelijk werd de dag afgesloten met een korte wandeling de Campolongo op, gevolgd door een bezoek aan ons stam terras. Ja, als je eenmaal een goed ritme hebt dan moet je dat natuurlijk kort voor de grote dag niet onderbreken. Toen was het tijd voor de laatste rust, de nachtrust voor de grote tocht!

Il giorno della Maratona

Wonderbaarlijk genoeg heb ik de hele nacht goed geslapen en ben ik direct wakker als de wekker gaat en voel me goed uitgeslapen. Ik kijk naar buiten en zie dat het al redelijk zonnig is. Goede voortekenen! Ontbijten is ook geen probleem, met gemak krijg ik genoeg broodjes, yoghurt en koekjes binnen om de tijd tot de start en de eerste klim goed door te kunnen komen. Even naar buiten om te voelen hoe de temperatuur is en die is goed geen reden om extra kleding mee te slepen. Terug naar boven om de fiets te halen. Toen ik weer beneden kwam stond iedereen al zenuwachtig buiten. Het was nog veel te vroeg maar het zal er wel bij horen. Ik was echter nog steeds erg rustig.

Op naar la Villa, eerst een stuk dalen en dan de klim achter la Villa op om achteraan in ons vak aan te sluiten. Enkele fietsers van onze groep hadden zo'n haast dat ze zeker 100 meter voor ons in het vak uitgekomen waren. Dit was echter moeilijk te zien door de mensen massa het viel me pas op toen de zenuwen de heren echt parten begonnen te spelen en ze om de buurt de helling op ploeterden om nog een laatste plas te doen (en nog 1 en nog 1). Mocht iemand zich volgende jaar afvragen waarom de bomen langs de weg La Villa- Corvara afsterven dan zou het wel eens kunnen liggen aan zeer plaatselijke buien zure regen.

Na verloop van tijd gingen de heli's de lucht in. Enorm veel herrie en er vloog door het lage vliegen van de heli's enorm veel rommel in het rond, maar toch zeker wel spectaculair. Helaas konden we door de herrie onze zegen van de pastoor niet goed horen maar het gaat er maar dat je gezegend bent zullen we maar denken. Nog een laatste interview met Mario Cippolini die voor de lol het 55km rondje mee zou fietsen en toen was het tijd om te vertrekken. In totaal gingen er 9054 mensen van start voor de 55, 110 of 138km.

De eerste ronde

We stonden redelijk vooraan en werden dan ook snel door vele ingehaald. Sommige werden echter ook door ons gehaald. J Yes! Of moet ik zeggen Si! Het eerste stuk van La Villa naar Corvara loopt licht omhoog en voor mijn gevoel ging het niet echt lekker. In Corvara begon dan de eerste klim van de dag, de **Campolongo**. Het was zo druk op de klim dat het moeilijk was om je te concentreren op je eigen tempo. Ik had bovendien mijn gamex nog aan en was dit eigenlijk helemaal niet nodig. Hierdoor had ik het eigenlijk best warm. Ook was ik niet blij met mijn helm maar dat is niets nieuws. Toch maar proberen om rustig door te klimmen. Het eerste rondje kenden we tenslotte al dus dat moest te doen zijn. Misschien ging het niet zo lekker maar eigenlijk waren we toch redelijk snel boven. Even snel een reep naar binnen werken en dan dalen. Op naar de volgende klim. Het was ook in de afdaling erg druk maar gelukkig had ik weinig last van de mensen om ons heen. Na de afdaling direct jas uit en starten met de volgende: de klim de **Pordoi**. Ook hier was het nog steeds druk en de helm was nog steeds lastig. Halverwege de helm toch maar afgezet. Daar halverwege kwamen we ook Laura weer tegen. We waren deze dame ook al tegengekomen op de Campolongo. Laura was kennelijk een locale bekende want ze werd door iedereen aan de kant luid (veel te luid) toegeroepen. Ze reed geheel in het Roze en was zeker 4 keer zo breed en twee keer zo klein als dat ik ben. Ze zag er allerminst getraind uit maar rijden kon ze wel. Alleen met heel veel moeite zijn we haar uiteindelijk voorbij gegaan.

Het klimmen ging nu wel wat lekkerder. Het weer was goed, heerlijk zonnig maar op deze eerste hellingen was de lucht nog lekker fris. Een schitterend uitzicht op de typische rotspartijen van de Dolomieten die boven de met grasbedekte berg uitstaken en mooi afstaken tegen de strak blauwe lucht, terwijl ze verlicht werden door het vroege ochtendlicht. Bovenaan de Pordoi snel nog maar iets gegeten. Net als vele anderen zo bleek toen we verder reden want de weg was bezaaid met verpakking van energie-gel en powerrepen. Een leuke behendigheidsstraining met 50km/uur naar beneden terwijl het ook nog behoorlijk druk was met mensen die vanuit de achterste startvakken nog steeds probeerden om de koplopers in te halen.

Zo leek het dan toch tenminste, ik heb maar niet geprobeerd uit te leggen dat de koplopers waarschijnlijk al 2 cols verder waren.

De afdaling was langer dan ik me eigenlijk herinnerde. De afdaling liep tussen de bossen/ bomen door waar het nog heerlijk fris was omdat de zon nog niet hoog genoeg stond om aan deze kant van de berg te schijnen.

Einde afdaling tijd voor de **Sella** op te rijden. We wisten dat het een lastige was maar doordat er hier weer een hoop mensen samen kwamen werd het klimmen gaandeweg toch weer lastiger dan gedacht. Iets eerder dan gepland toch maar mijn lichtste verzet opgezet. Het liep wel nog steeds lekker. Een groot voordeel was dat er door het vroege tijdstip nu nog wel schaduw op de berg was. De stop onder in de klim overgeslagen we zouden tijdens de Gardena een pauzetje nemen. Boven aan deze pas was al niet veel ruimte normaal gesproken. Toen we na veel zwoegen eindelijk boven kwamen zagen we dat de organisatie de doorgang door dranghekken nog iets smaller had

PLIEGER SPORT www.pliegersport.nl

Hét adres voor Race en ATB fietsen

Colnago
Eddy Merckx
Trek
Giant
Look
Concorde

Pinarello
Opera
Cannondale
Ridley
De Rosa
Gazelle

Gorinchemsestraat 78,
Meerkerk, Tel 0183-352479

formaco
Forged and Machined Components

**Vrijvorm smeed-
en gietstukken**

Stalen assen

**Flensassen/bussen
en ringen tot 60
tons stukgewicht.**

Telefoon: 078-6991888 Alblasserdam

VAT

ONDERHOUDS- EN
REINIGINGSPRODUKTEN B.V.
POSTBUS 142
4940 AC RAAMSDONKVEER
TEL. 0162 - 521287
FAX. 0162 - 521293

- * Reinigingsprodukten - vloerwassen - markeerverf.
- * Schrob- zuig- boenmachines enz.
- * Stof- waterzuigers.
- * Tapijtreinigingsmachines.
- * Mop- werkwagen- wissystemen.